

jiné obce v území platnosti zák. čl. XVIII/1871 přijat výslovným usnesením obecního zastupitelstva. Že by Mojše B. byl na základě právě cit. ustanovení výslovně přijat do svazku obce V. nebo jiné obce na území uherském, jmenovitě Mukačeva, kam se r. 1872 přestěhoval, stížnost netvrdí a ze správních spisů patrně není. Nutno proto vycházeti z předpokladu, že za platnosti zák. čl. XVIII/1871 Mojše B. na území uher. domovského práva v žádné obci nenabyl.

Ustanovení zák. čl. XVIII/1871 o dom. právu byla v r. 1876 zrušena zák. čl. V. a nahrazena ustanoveními novými. Dle těchto předpisů (§ 11) nemohl již cizinec, jímž Mojše B. dosud byl, nabýti dom. práva v některé obci na území uherském, jako tomu bylo za platnosti zák. čl. XVIII/1871, nýbrž mohlo býti cizinci přijetí do svazku obce pouze přislíbeno. Nemohl proto Mojše B., pokud se nestal státním občanem uher., nabýti dom. příslušnosti v některé obci na území uher. ani za platnosti zák. čl. V/1876.

Mojše B. stal se, jak žal. úřad připouští a jak stížnost sama tvrdí, státním občanem uher. teprve v r. 1879 na základě ustanovení § 48. zák. čl. L/1879. Ustanovení toto, jímž za podmínek zde určených stávali se cizinci stát. občany uherskými ipsa lege, nemá však předpisu, jímž by cizinci, stavší se mocí zákona státními občany uherskými, nabývali již ze zákona dom. příslušnosti v některé obci na území uher., ač dle § 1. zák. čl. V/1876 platného v době, kdy zák. čl. L/1879 nabyl účinnosti, každý státní občan uherský musil patřiti do svazku některé obce. — Mohl proto Mojše B., stav se uher. státním občanem, nabýti dom. práva v některé obci území uher. pouze výslovným přijetím do svazku některé obce dle §§ 4., 6.—8. zák. čl. V/1876, resp. když tento zák. článek byl roku 1886 zák. čl. XXII. zrušen, dle §§ 8., 10.—12. právě cit. zák. čl.

Že by Mojše B., pokud se týče st-lka Pepi B., stavší se zletilou, výslovně do svazku některé obce na území uherském dle cit. ustanovení přijati byli, stížnost netvrdí a ze spisů rovněž patrně není. Pak ovšem nutno míti za to, že byli sice státními občany uherskými, že však neměli dom. práva v žádné obci území uher., tudíž ani onoho území, jež z území uherského tvoří nyní součást Čsl. republiky.

Nejinak jest tomu i se st-lem Šalomounem B., jenž narodiv se r. 1901 ani nemohl v době, kdy území Slov. a Podk. Rusi tvořilo ještě součást býv. státu uher., nabýti v tomto území samostatně dom. příslušnosti, nýbrž mohl míti jen příslušnost odvozenou po své matce Pepi B. Ale pak není vůbec dán předpoklad, za něhož st-lé jako státní občané uherští mohli se dle předpisů § 1. úst. zák. č. 236/1920 státi státními občany čsl., a nelze proto nař. rozhodnutí, jež čsl. státní občanství st-lů neuznalo, vytýkati právem rozpor se zákonem.

Č. 7416.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): * Výnos. min. fin. z 9. srpna 1921 č. 76.388/8.468/21/III/8, pokud jím bylo stanoveno, že pro státní úředníky, fungují-li jako předsedové nebo členové (zástupci) ve vyměřovacích a odvolacích, resp. odhadních komisích pro

daně tam uvedené, platí ve příčině diet a cestovního všeobecně platné normy pro státní úředníky, jest právně neúčinný.

(Nález ze dne 14. září 1928 č. 12.682.)

V ě c: Eduard V. v T. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o diety za výkon předsedy odhadní komise.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti st-lově z 15. září 1926 za poukaz diet, příslušejících mu jako předsedovi odhadní komise daně důchodkové, a sice s tím odůvodněním, že st-l funkci předsedy odhadní komise zastával v sídle svého úředního působení.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Předpisem § 32. zák. čl. IX:1918 byl min. fin. zmocněn, aby diety příslušející předsedovi a členům vyměřovacích daňových a reklamačních komisí pro přímé daně jakož i členům odhadních komisí upravil nařízením. Úprava taková provedena byla nař. býv. uher. min. fin. č. 71.200 a 90.200 z r. 1918, uveřejněnými v oficiální sbírce »Rendeleték Tára«.

Cit. ustanovení § 32 zák. čl. IX:1918 doznalo potud změny, že podle § 81 úst. listiny rozhoduje o vl. nařízeních nyní vláda ve sboru. Dle § 84 úst. listiny podepisuje nařízení předseda vlády a jeho náměstek a ministři pověřeni jeho provedením, nejméně však polovice ministrů. Podle úst. listiny může tedy prov. nař. k § 32. zák. čl. IX:1918 vydati toliko vláda ve sboru, nikoli však min. fin. sám.

V daném případě zamítl žal. úřad nárok st-lův na přiznání diet jedině z toho důvodu, že podle výn. min. fin. z 9. srpna 1921 č. 76.388/8468/21/III/8 platí ohledně diet a cestovního členů zmíněných komisí, jsou-li tito státními úředníky, všeobecně platné normy pro státní úředníky, dle nichž však po názoru žal. úřadu st-li za funkci předsedy komise žádná náhrada nepřísluší, poněvadž ji vykonával v místě svého řádného působení. Opřel se tedy žal. úřad o cit. výnos min. fin., vydaný na základě § 32. zák. čl. IX:1918. Výnosem tímto byla ustanovení § 37 úpravy č. 90.200 a § 26. úpravy č. 71.200 z r. 1918 změněna v ten rozum, že pro státní úředníky, pokud jsou předsedy nebo členy uvedených komisí, pro příště ve příčině diet a cestovního platiti budou všeobecně platné normy pro státní úředníky.

Úprava taková mohla však dle toho, co svrchu bylo uvedeno, býti provedena toliko vl. nařízením, nikoli však pouhým — ostatně ani ne řádně publikovaným — výnosem min. fin., výnos takový nemůže tedy na právech dřívějšími úpravami založených nic měniti, a opřel-li se žal. úřad o takový právně neúčinný výnos, nemá jeho rozhodnutí opory v zákoně.

Poukazuje-li odv. spis žal. úřadu na to, že ustanovení daná právě uvedeným výnosem ohledně státních úředníků, plynou již ze zák. č. 269/1920, nelze s tím souhlasiti. Zákon posléze citovaný upravuje služ. poměry úředníků tam uvedených a práva a povinnosti plynoucí z tohoto služ. poměru. V daném případě nejde však o nárok st-le z jeho služ. poměru, nýbrž o nárok plynoucí mu podle zák. čl. IX:1918 a příslušných prov. nař. z výkonu funkce, která se služ. poměrem jeho nesouvisí.